

מ"ת 49440/04/19 - מדינת ישראל נגד עיסה נתשה

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

מ"ת 49440-04-19

בעניין: מדינת ישראל

המבקשת

נגד

עיסה נתשה

המשיב

ב"כ המבקשת: עו"ד שי עציון; עו"ד בני ליבסקינד

ב"כ המשיב: עו"ד נאיל זחאלקה

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים של המשיב, נגדו הוגש כתב אישום בו הוא מואשם בעבירות של מגע עם סוכן חוץ; מתן שירות או העמדת אמצעים לארגון טרור; ופעולה ברכוש טרור.

2. בתמצית ייאמר, כי למשיב עסק של מכירת בגדי נשים אותו הוא ניהל ביחד עם בן דודו, סיף אל דין עבד אל נבי. במסגרת פעילות העסק ייבאו המשיב וסיף בגדים מטורקיה. ביום 31.12.18 נכלא סיף בישראל לאחר שהורשע בהעברת כספי חמאס מטורקיה לישראל, לבקשת פעיל חמאס בשם זכריא נג'יב, שנדון למאסר ממושך בשל מעורבותו בחטיפת החייל נחשון וקסמן ז"ל, ושחרר תוך הרחקה לטורקיה במסגרת "עסקת שליט". על פי הנטען בכתב האישום שהוגש נגד המשיב, במהלך חודש ינואר 2019, בניסיון לפתור בעיה של חוב עסקי בטורקיה, טס המשיב לטורקיה שם הוא הופנה לזכריא נג'יב. במהלך פגישה שהתקיימה בין המשיב לבין זכריא באיסטנבול, נעתר המשיב לבקשת זכריא להעביר כספים לישראל. זכריא מסר למשיב כסף מזומן בסך 13,000 דולר, והמשיב הכניס את הכסף לישראל. בהמשך, לבקשת זכריא, מסר המשיב את סכום הכסף האמור, באמצעות ג'סו, לאדם בשם אדם מוסלמאני. הכסף היה מיועד לביצוע פעולת טרור אותה הגו זכריא נג'יב ואדם מוסלמאני. עם זאת, אין למבקשת טענה כי המשיב ידע מה מטרת הכסף. בנוסף למסירת הכסף, קיבל המשיב ממוסלמאני, גם זאת באמצעות ג'סו, זוג מכנסיים בהם היו מצויים אשגרים שבהם הייתה רשימה של שמות אסירים

ביטחוניים ו"שהידים". המשיב הסליק את האשגרים בחגורת המכנסיים והסתיר אותם בארון בחדר השינה שבביתו במטרה למסור אותם לשליח שיגיע מטעמו של זכריא.

3. המשיב אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה. הוא גם אינו חולק על קיומה של עילת מעצר. המחלוקת היא בשאלה, האם ניתן לאמץ את חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב.

4. המשיב, כבן 32, נשוי ואב לשני ילדים. אשתו נמצאת בהיריון מתקדם. הוא בן למשפחה נורמטיבית; הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי; ואין לו הרשעות קודמות. כפי שצוין, הוא מנהל חנות למכירת בגדי נשים. המשיב משקיע את זמנו ומרצו בעסק שלו ובמשפחתו. בשיחה שקיים עם שירות המבחן שהכין תסקיר מעצר בעניינו, שלל המשיב אידאולוגיה הנוגדת את הממסד הישראלי. המשיב הסביר את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום בכך שהוא אדם תמים, נגרר ומנוצל, המתקשה להציב גבולות לסביבתו. המשיב ביטא בפני שירות המבחן אכזבה מעצמו בשל המעשים המיוחסים לו.

5. מהטעמים שפורטו על ידו בתסקירו, שירות המבחן מעריך כי קיימת ביחס למשיב רמת סיכון גבוהה להתנהגות עוברת חוק בעבירות הקשורות בפגיעה בביטחון המדינה. שירות המבחן סבור כי בשלב זה של חיי המשיב, אין הוא מתאים להשתלב בתהליך טיפולי. שירות המבחן בחן את חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב, לפיה המשיב ישהה בבית אמו הנמצא בשכונת מגוריו של המשיב, ראס אל עמוד. שירות המבחן נפגש עם בני משפחתו של המשיב המוצעים לשמש מפקחים עליו, ואולם מסקנתו היא כי חרף היות המפקחים המוצעים אנשים שומרי חוק המנהלים אורח חיים נורמטיבי, וחרף היותם בעלי סמכות כלפי המשיב, יש קושי בכך שיהיו מפקחיו של המשיב. זאת בין היתר הואיל ושירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים מתקשים לראות את דפוסיו הבעייתיים של המשיב, והם מייחסים את המעשים המיוחסים לו, לתמימותו. שירות המבחן ציין גם כי עמדת המפקחים המוצעים כי התנהלות אנטי ישראלית אינה מקובלת בסביבתם, אינה מתיישבת עם העובדה שכן דודו של המשיב משתייך לארגון החמאס ומרצה כיום עונש מאסר בגין עבירות ביטחוניות. שירות המבחן ציין, כי המפקחים המוצעים היו ערים לקשר של המשיב עם אותו בן דוד ולא הצליחו למנוע קשר זה. להערכת שירות המבחן, היעדר מודעותם של המפקחים המוצעים למצבו של המשיב באשר לסיכון בקשריו אלו ולהתנהלותו של המשיב טרם מעצרו, יש בה כדי להעיד על יכולתם המוגבלת לזהות מוקדי סיכון בהתנהלותו. לפיכך סבור שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אינם מתאימים לשמש ככאלה, ובוודאי שלא באזור מגוריו של המשיב טרם מעצרו. לנוכח כל זאת שירות המבחן אינו ממליץ להורות על שחרורו של המשיב.

6. המבקשת עותרת לכך שבקשתה תתקבל. לטענתה, מהות המעשים המיוחסים למשיב וחומרתם מלמדת על הסכנה הנשקפת מפניו. המבקשת מפנה להחלטתו של בית משפט זה במ"ת 58256-04-18 **מדינת ישראל נ' עטון ועמירה** (27.6.08), בה הורה בית משפט זה על מעצרו עד לתום ההליכים של נאשם, בנסיבות אשר לטענת המבקשת "קלות" מנסיבות המקרה שלפנינו. המבקשת מפנה גם להחלטתו של בית המשפט העליון שדחה ערר שהוגש באותה פרשה על החלטת בית משפט זה (בש"פ 5670/18 **עמירה נ' מדינת ישראל** (8.8.18)). המבקשת טוענת, כי יש לתת משקל של ממש לעמדת שירות המבחן, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין יש להורות על מעצרו של

המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

7. מנגד טוען ב"כ המשיב, כי יש להתייחס אל המקרה הנדון כאל מקרה של העברת כספים מארגון טרור לישראל שלא טמונה בו סכנה של ממש. ב"כ המשיב מפנה לכך שמדובר באדם נורמטיבי אשר זו לו ההסתבכות הראשונה עם החוק. לדברי ב"כ המשיב, הסתבכות זו נובעת מתמימותו של המשיב ומאופיו הטוב. ב"כ המשיב הגיש שורה של החלטות שניתנו במקרים שלטענתו חמורים יותר מהמקרה הנדון, ואשר בהן הורו בתי המשפט על שחרורם ממעצר של הנאשמים. בין היתר הגיש ב"כ המשיב את החלטת השחרור שניתנה בעניין בן דודו של המשיב, סיף אל דין עבד אל נבי, שהואשם בעבירות דומות (מ"ת 47289-08-16 **מדינת ישראל נ. עבד אל נבי** (10.10.16)). ב"כ המשיב חולק על עמדת שירות המבחן בעניין המפקחים המוצעים ובעניין החלופה המוצעת, ובכל מקרה הוא מדגיש כי בית המשפט אינו מחויב לקבל עמדה זו. בסיכומו של דבר עותר ב"כ המשיב לכך שבית המשפט יאמץ את חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב, ויורה על שחרורו.

8. כפי שצוין, למבקשת אין טענה כי המשיב ידע שהכסף אותו הוא העביר מנג'יב זכריא לאדם מוסלמאני מיועד לביצוע פעולת טרור. מאידך, בשונה ממקרים אחרים, אין אינדיקציה לכך שהיה למעביר הכספים ברור כי הכסף אותו הוא מעביר מיועד למטרות אזרחיות-הומניטריות. לפיכך, וגם אם אין טענה בדבר ידיעתו של המשיב, לא ניתן להתעלם מהמטרה שלשמה הועבר הכסף, ולא ניתן להתעלם מכך שאם התכנית שזכריא ומוסלמאני הגו הייתה יוצאת אל הפועל, המשיב היה מהווה, הגם שבלי ידיעתו, חוליה חשובה שתורמה לביצוע התכנית. המקרה של המשיב מוכיח את הסכנה הטמונה בהעברות כספים מארגוני טרור.

9. גם לא ניתן להתעלם מהעובדה שמעביר הכספים, זכריא נג'יב, הוא אדם שנדון למאסר ממושך בשל מעורבותו בחטיפת החייל נחשון וקסמן ז"ל, ולא ניתן להתעלם מהעובדה שהמשיב ביצע, לכאורה, את המעשים המיוחסים לו שעה שכן דודו ושותפו לעסקים נכלא בשל מעשים דומים למעשים המיוחסים למשיב. בכל אלה יש כדי להצביע על תעוזה מסוימת של המשיב, על הנכונות שלו לקחת סיכון, ועל הסכנה הנשקפת ממנו גם אם המשיב הוא אדם נורמטיבי המנהל אורח חיים נורמטיבי.

10. לפיכך, אני סבור כי לא ניתן לאמץ את חלופת המעצר המוצעת בשכונת מגוריו של המשיב ובסביבתו הטבעית, באשר אין די בה כדי להסיר את החשש הנשקף מפניו של המשיב. עם זאת ובדומה לאופן בו בית המשפט העליון נהג בפרשת **עמירה עובידה** אליה הפנתה המבקשת (סעיף 11 להחלטה), ככל שתוצע חלופה אחרת - והכוונה היא למעצר בית בפיקוח אלקטרוני מחוץ לירושלים - ניתן יהיה לשקול אותה.

11. **סוף דבר.** מהטעמים עליו עמדתי החלטתי להורות על מעצרו של המשיב.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ט, 27 מאי 2019, במעמד הצדדים.